

(2003/C 52 E/177)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2394/02
van Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) aan de Commissie

(2 augustus 2002)

Betreft: MPA-hormoonschandaal

1. Wyeth Pharmaceuticals in Ierland ontdoet zich van hormoonafval via verwerker Cara Environmental Technology. Laat de afvalwetgeving toe dat een farmaceutische onderneming zich ontdoet van hormoonafval zonder te controleren wat er met het afval gebeurt? Is in de afvalstoffenwetgeving voldoende helder wat de regels zijn waaraan een bedrijf gehouden is bij verwerking en later export van dit afval? In hoeverre hebben de Ierse autoriteiten voldoende gecontroleerd wat er met dit afval gebeurt en zijn alle exportvergunningen in orde?
2. Is het Belgische bedrijf Bioland, dat het MPA hormoon verwerkt heeft, voldoende gecontroleerd door de Belgische overheid en overheidsinstanties mede gelet op het feit dat dit bedrijf al vaker door het op zijn minst onzorgvuldig omspringen met de regels in diskrediet is gekomen?
3. Hoe zijn de Nederlandse bedrijven die dit afval verwerkt hebben in de veevoederketen gecontroleerd?
4. Kan een overzicht gegeven worden per lidstaat in de financiële schade die de varkenshouderij treft vanwege de exportbeperkingen, het op slot doen van vele bedrijven gedurende enkele weken en van de mogelijke infertiliteit van de veestapel?
5. In hoeverre kan de Europese productaansprakelijkheidswetgeving een oplossing bieden voor de door veehouders geleden schade?

Aanvullend antwoord
van de heer Byrne namens de Commissie

(21 oktober 2002)

1. De communautaire wetgeving inzake afvalstoffen, en in het bijzonder de artikelen 4 en 8 van de kaderrichtlijn over afvalstoffen, Richtlijn 75/442/EEG van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen⁽¹⁾, bepaalt dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de nuttige toepassing of de verwijdering van de afvalstoffen plaatsvindt zonder gevaar voor de gezondheid van mens of dier of voor het milieu. De lidstaten moeten ervoor zorgen dat de nuttige toepassing of verwijdering van afvalstoffen wordt uitgevoerd door ondernemingen die daarvoor over een vergunning beschikken. Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap⁽²⁾ stelt de verplichtingen vast die alle partijen die bij de overbrenging van afvalstoffen betrokken zijn, moeten nakomen. Deze verordening bepaalt uitdrukkelijk dat de overbrenging van „AD 010 afval⁽³⁾ afkomstig van de productie en de bereiding van farmaceutische producten” (zoals het afval waar het in deze zaak om gaat) een bepaalde controleprocedure moet volgen die gebaseerd is op voorafgaande schriftelijke kennisgeving en toestemming. De lidstaten zijn ervoor verantwoordelijk dat alle betrokkenen deze bepalingen naleven.

De Commissie heeft de bevoegde autoriteiten van België en Ierland schriftelijk verzocht om nadere informatie over de tenuitvoerlegging van de communautaire afvalstoffenwetgeving in dit specifieke geval.

2. De Commissie heeft vernomen dat Bioland nooit over een vergunning voor de verwerking van farmaceutisch afval heeft beschikt. Overeenkomstig Verordening EEG nr. 259/93 moet „AD 010 afval afkomstig van de productie en de bereiding van farmaceutische producten” op de „oranje lijst van afvalstoffen” worden geplaatst. Overbrengingen van farmaceutisch afval moeten bijgevolg een bepaalde controleprocedure volgen die op voorafgaande schriftelijke kennisgeving en toestemming is gebaseerd.

Volgens de voorlopige resultaten van het onderzoek door de bevoegde autoriteiten in België en Ierland was het MPA bevattende afval verkeerdelijk opgenomen op de „groene lijst van afvalstoffen” (voor die afvalstoffen zijn er geen controleprocedures). Bijgevolg zijn de Belgische autoriteiten niet in kennis gesteld en waren ze niet op de hoogte van de overbrengingen.

De Commissie heeft ook vernomen dat Bioland geen vergunning had om rechtreeks aan de levensmiddelenindustrie te leveren. Deze onderneming was bijgevolg niet bekend bij de bevoegde controleinstantie. Voor levering aan de diervoederindustrie is geen vergunning nodig.

3. Nederlandse diervoederproducenten en -handelaars zijn onderworpen aan inspectie door het Productschap Diervoeder (PDV), een statutaire handelsorganisatie. Namens de Nederlandse regering is het PDV verantwoordelijk voor de tenuitvoerlegging van de communautaire wetgeving op de diervoedercontrole. Zijn inspectie, de Keuringsdienst Diervoedersector (KDD), is onder de desbetreffende norm (EN45004) erkend.

Er worden bijkomende inspecties uitgevoerd door de Rijksdienst voor de Keuring van Vee en Vlees (RVV) en de Algemene Inspectie Dienst (AID).

Daarnaast heeft de Nederlandse diervoedersector zijn eigen kwaliteitsborgingsprogramma opgezet: het Good Manufacturing Practice-programma (GMP). De bedrijven die aan dit programma deelnemen, verbinden zich ertoe een aantal niet-statutaire verplichtingen na te leven, zoals het uitsluitend aankopen van grondstoffen bij leveranciers die door het GMP-programma (of een gelijkaardig programma) zijn erkend.

Jammer genoeg kochten twee door het GMP-programma erkende ondernemingen grondstoffen van Bioland. Bioland is nooit erkend door het GMP-programma. Ondertussen is de GMP-erkenning van beide ondernemingen ingetrokken.

4. Nederland is de lidstaat die het ergst door dit incident is getroffen. De overheid raamt de verliezen voor de primaire sector (landbouwers) op 43 miljoen euro ingevolge de vernietiging van dieren en het inkomensverlies; voor de diervoedersector op 33 miljoen euro ingevolge de vernietiging en de terugroeping; voor de slachthuizen op 25 tot 50 miljoen euro door de tijdelijke terugval van de productie en door de uitvoerbeperkingen; en voor de Nederlandse regering op 6 miljoen euro, hoofdzakelijk door meer tests en toezicht. Dat komt op een totaal verlies van 107 tot 132 miljoen euro.

5. Richtlijn 85/374/EG van de Raad van 25 juli 1985 betreffende de aansprakelijkheid voor producten met gebreken⁽⁴⁾ voorziet in een gemeenschappelijke regeling voor compensatie voor materiële schade die consumenten door producten met gebreken hebben geleden.

Deze communautaire regeling geldt niet voor schade of verliezen die landbouwers hebben geleden door het gebruik van „gebrekkig” diervoeder (bijvoorbeeld verontreinigd diervoeder) omdat deze schade zich heeft voorgedaan in het kader van een economische activiteit en geen goederen betrof die voor privéconsumptie waren bedoeld of zijn gebruikt.

⁽¹⁾ PB L 194 van 25.7.1975.

⁽²⁾ PB L 30 van 6.2.1993.

⁽³⁾ Afvalstoffen die ofwel anorganische ofwel organische bestanddelen bevatten.

⁽⁴⁾ PB L 210 van 7.8.1985.

(2003/C 52 E/178)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2398/02
van David Bowe (PSE) aan de Commissie

(5 augustus 2002)

Betreft: Neurowetenschap

Geloof de Commissie niet dat het hoog tijd wordt voor een openbaar debat over de ethische limieten voor nieuwe ontwikkelingen op het gebied van neurowetenschap? Is de Commissie niet van mening dat er iets te zeggen is voor het oprichten van een adviesorgaan naar analogie van het adviesorgaan voor genetische kwesties, om de Commissie en anderen te adviseren over kwesties op het gebied van neurowetenschap? Zo nee, waarom niet?